

KOSTELECKÝ ANDĚL

Věstník Římskokatolické farnosti sv. Andělů strážných
v Kostelci nad Černými lesy

Číslo 9.

XVII.ročník

Vychází v září 2019

Vážení čtenáři, při rozhovorech si uvědomujeme, jak se musí v životě řešit mnoho nečekaných věcí. Jak na to lidsky řečeno nemáme. A co nám třeba lidé nabízejí při úvahách, se nám nezdá tou nejsprávnější cestou. Například když se mluví o letoře, tak lidé začnou mluvit o znamení, ve kterém se člověk narodil. Když se mluví o vyčerpání, tak se doporučují různá tělesná, duševní cvičení, ale i jógu, která dokáže vnášet i různé duchovní proudy. Někteří mluví i o užívání antidepressiv. Málokdy i z úst věřícího zazní: „Modlil jsem se a ono mně to pomohlo.“ Ten kdo se skutečně někdy hluboce modlil, tak poznal, jak velkou úlevu v modlitbě našel. Jak se najednou situace ozářila z jiného úhlu. A věci se také řeší. Vážení čtenáři, milí křesťané, přiblížila se doba, kdy budeme již mít více času, neboť dny se krátí a i práce venku ubývá. Naštěstí člověk v zimě neusíná, a tak se můžeme hlouběji věnovat duchovním záležitostem. Využijme toho.

Vážení čtenáři, v katolických novinách byl článek o křesťanské, ale hlavně katolické sportovní, společenské a kulturní organizaci Orel, která slavila 110. výročí své existence. Dle článku, když v roce 1990 znovu začínala svoji činnost, měla 3000 členů. Dnes jich je na 19 000 a počet narůstá. Mně se líbí jejich heslo: „Bohu a vlasti.“ V podstatě žádná organizace u nás nemá tak jasně definováno, že její činnost má být také ke chvále Boží. Máme zde názvy, které odkazují k vlasti, národu, ke kořenům křesťanským, pod nimiž dnes můžeme nalézt také různé představy zakonzervování minulého či jsoícího či evropského stylu života bez Boha. Nebo také využití volného času. Bohu a vlasti (rozumíme tradicím, které nesou humanitní hodnoty), to jsou myšlenky, na tom se dá stavět osobně i společensky. Modlíme se za jejich činnost a možná pokukujeme, kdo by i u nás byl schopen něco podobného vytvořit.

J. Lízner, administrátor

Mariánská poutní místa 57. Heřmanice nad Labem – Kostel sv. Máří Magdalény

První známá zmínka o Heřmanicích (obec mezi Jaroměří a Dvorem Králové nad Labem) je z roku 1352. Počátkem 16. století se dostaly do držení Valdštejnů, kteří dali zdejší tvrz v roce 1548 opravit. Zde se měl 14. září 1583 narodit Albrecht z Valdštejna. Náhrobky obou jeho rodičů jsou zasazeny ve vnitřních zdech kostela. Erby rodu a pamětní deska Albrechta z Valdštejna jsou umístěny na vnějších zdech kostela.

Počátek zdejší poutní tradice je spojen s putováním Bartoloměje Krieglera v roce 1766 do poutního místa Mariazell ve Štýrsku. Po návratu zavěsil na hrušku v Heřmanicích obrázek Panny Marie Mariazellské. V srpnu téhož roku se u obrazu přihodily zázračné události, a proto jej farníci přenesli do místního kostela sv. Máří Magdalény.

Současná podoba, původně barokního, kostela sv. Maří Magdalény je z roku 1882, kdy byl po požáru klasicistně přestavěn, a byla přistavena věž.

R. Jozíf

Stalo se: Pouť do Oplan 18.8. při slavnosti Nanebevzetí Panny Marie.

Připravujeme:

Posvícení v Bošicích neděle 8.9. v 16.30 hod. v kapliče sv. Jana Nepomuckého.

Pouť do Krymlova v neděli 15.9. v 17.30 hod. Možnost jít pěšky do mírného vršku 1,3 km z Olešky, (před obecním úřadem) v 17,00 odchod. Nazpátek odjezd č. 381 od stanice Krymlov v 17,02. Směr Praha.

Pouť Malotice v neděli 22.9. v 16,30 hod..

V neděli 29.9. v 16,30 hod. pouť ve Svojsčicích. Možnost vyprošování požehnání i setkání.

Prosba o modlitby za vyučování dětí. V září se také začíná učit náboženství, o něž veliký zájem není. A proto prosím, abyste vyučování zařadili do svých proseb. Modlete se za vyučované, za jejich rodiče, za vyučující. Pán Bůh zaplať.

Strašínská Madona

Strašín je staročeskou šumavskou vesnicí uprostřed malebné krajiny. Paladiem – ochranným symbolem se pro tento kraj stala socha Madony, kterou zdejšímu kostelu Narození Panny Marie věnoval koncem 15.století Půta Švihovský, nejvyšší sudí Království českého.

Dřevěnou sochu Madony strašínskému kostelu věnoval koncem 15.století místní patronátní pán, jeden z nejmocnějších a nejbohatších českých velmožů té doby, držitel hradů Švihova a Rábí, králův rádce a nejvyšší sudí Království českého, mimořádně vzdělaný Půta Švihovský. Tato Madona (vysoká 110 cm), skvělé dílo pozdní gotiky, výmluvně dokládala vytříbený a vybraný vkus urozeného dárce. V případě Strašínské Madony se jedná o

tzakvanou Assumptu, zobrazení Nanebevzaté Panny Marie jako Královny nebes s žezlem v pravé ruce a s dítětem v náručí, stojící na půlměsíci obráceném dolů. Ikonografie sochy zde vychází ze středověkých interpretací Zjevení sv. Jana, které líčí Pannu Marii jako „Ženu oděnou sluncem, s měsícem pod nohama“.

Socha byla ukradena v prosinci roku 1990 (je stále nezvěstná), kopie této sochy byla do kostela umístěna na vánoce 2017.

Zdejším významným farářem byl básník František Daniel Merth (1970 - 1995).

R. Jozíf

P.S. Podle jedné ze zdejších legend si toto místo vyvolily vlaštovky z celých Čech jako své shromaždiště před odletem na jih. Do okolí kostela se prý slétávají 8. září časně ráno.

Existuje absolutně správné rozhodnutí?

(Podle knihy Anselma Grūna a Andrae Larsonové A strýčku Willi, kterou vydalo nakladatelství Triton.)

V dnešní době se mnoho lidí zdráhá rozhodovat, protože chtějí učinit to jediné absolutně správné rozhodnutí. Ale takové neexistuje. Existují jen moudrá rozhodnutí, která nám otevírají nové horizonty. A pak samozřejmě přicházejí otázky, jestli jsme se přece jen neměli rozhodnout jinak. Ale je jasné, že nemohu mít všechno zároveň. Rozhodnu-li se pro nějakou cestu, musím zároveň oželeť všechny ostatní. Oželeť, to znamená prožít si bolest, že jsem se něčeho vzdal. Jestliže mě tato bolest přivede na dno mé duše, mohu se dotknout svého skutečného já. Tehdy se moje rozhodnutí relativizuje.

Není ani tak důležité, jak se rozhodnu, nýbrž že se rozhodnu a pak si za tím rozhodnutím stojím. To mohu jen tehdy, když opustím iluzi absolutně správného rozhodnutí. Co radím lidem, kteří mají potíže smířit se s důsledky svého jednání? Pochybuji-li o správnosti rozhodnutí, dostávám se k otázkám jako: Co vlastně chci od života? Na čem mi záleží? Na tom, abych měl vždycky dobrý pocit? Nebo na tom, aby se mi splnila všechna přání? Nebo mi jde o to, žít autenticky, objevovat i ve složitých situacích v sobě nové možnosti? Samozřejmě jsou situace, kdy mě mé dřívější rozhodnutí vede do slepé uličky; pak je někdy nutná radikální změna. Ale při všech změnách je potřeba v životě zachovat určitou kontinuitu, jakousi červenou nit. Když se mi zhroutí nějaký konkrétní životní sen – například v partnerství, v mnišském životě –, měl bych se ptát po jádru tohoto svého snu. Jaký cíl jsem tím tehdejšími rozhodnutími sledoval? Nedal by se uskutečnit i jiným způsobem? Jádro mého životního snu se nemůže rozpadnout. Každá krize, do které nás naše rozhodnutí přivede, by měla oddělit to, co je v nás povrchní, od toho, co je v hloubce, to podstatné od vnějšího, skutečné od zdánlivého. Každá cesta vede soutěskami. Ale když se nenechám odradit, mohou se mi za soutěskou otevřít nové obzory. Při důležitých životních rozhodnutích jsem pokaždé nečekal na to, až mi Bůh řekne, co mám dělat. Samozřejmě jsem se vždycky v modlitbě Boha ptal, jaká je jeho vůle. Ale nakonec jsem ta rozhodnutí musel dělat sám. Vzpomínám si, jak mě opat požádal, abych se stal

celerářem (klášterním ekonomem). Napřed se mi to nelíbilo. Pak jsem o tom mluvil se spolubratry a také celou záležitost předložil v modlitbě Bohu. A pak jsem cítil, že musím říct „ano“. Zpětně můžu říct, že to bylo Boží vedení. Ale v tom konkrétním okamžiku jsem vedení nepocítoval. Teprve nyní, při pohledu zpět, můžu s vděčností říci, že všechno, co se v mém životě událo, Bůh doprovázel. Ale bráním se představě, že všechno je určeno v Božím počítači a my jen plníme program, který je tam uložen. Svoboda člověka je důležitá. Při svobodném rozhodování ale samozřejmě musíme naslouchat tomu, co nám říká Bůh.

Z webu Pastorage.cz vybrala Jindra Malíková

Blahoslavený Heřman z Reichenau se narodil 18. července 1013 v Altshausenu (Švábsko) a zemřel 24. září 1054 v klášteře Reichenau. Heřman celý život strávil upoután na invalidní křeslo, v němž ho přenášeli, a pouze obtížně mluvil. V pouhých sedmi letech jej rodiče svěřili do rukou velmi vzdělaného opata Berna. Mladičký Heřman tehdy vstoupil do kláštera v opatství Reichenau na stejnojmenném ostrově v Bodamském jezeře. Ve svých dvaceti letech složil řeholní sliby a stal se benediktinským mnichem.

Heřman přispěl svou celoživotní prací ke všem čtyřem uměním kvadrivia. Byl proslulý jako hudební skladatel (mezi jeho významná dochovaná díla patří například oficia pro sv. Afru a Wolfganga). Napsal také pojednání o hudební vědě, je autorem několika prací z geometrie, aritmetiky, mechaniky a astronomického pojednání o astrolábech (v té době byly tyto astronomické měřicí přístroje v západní Evropě žhavou novinkou).

Jako středověký historik, napsal podrobnou kroniku Chronicon - analytické podání světových dějin od Kristova narození do roku 1054, v jejímž vedení pokračoval jeho žák Bertold z Reichenau, který ji dovedl do roku 1080. Heřmanova přátelská osobnost, klášterní ctnost, železná vůle, a především jeho vzdělanost přitahovala velké množství studentů, z nichž se později stali rovněž významní učenci své doby.

Uměl několik jazyků, včetně arabštiny, řečtiny a latiny, a také psal básně s náboženskou tematikou. Když v pozdějším životě oslepl, začal psát písně, z nichž nejznámější jsou Salve Regina a Alma Redemptoris Mater. Heřman zemřel v klášteře dne 24. září 1054 ve věku 40 let. V benediktinském řádu je uctíván jako světec, blahorečil jej papež Pius IX. roku 1863. Jeho památka je slavena 25. září.

Vybral R. Jozíf

Cesta ke svatořečení Anežky České

II.

V době baroka, již od konce třicetileté války byla Anežka oslavována, nejprve jezuity (Albrecht Chanovský z Dlouhé Vsi, Jan Tanner, Bohuslav Balbín), a dále členy řádu křižovníků s červenou hvězdou, z nichž Jan František Beckovský sepsal českou legendu.

Na beatifikaci Anežky se přesto muselo čekat až do druhé poloviny 19. století. Bylo třeba dokázat, že již 100 let před výnosy papeže Urbana VIII. (1634), které upravovaly procesy blahorečení a svatořečení, Anežka Česká byla uctívána jako blahoslavená a že tato úcta nepřetržitě trvala až do současné doby.

Od 23. ledna do 2. listopadu 1872 se za tím účelem konal v Praze řádný informační proces. Komisi jmenoval pražský arcibiskup kardinál Schwarzenberg. Jejím předsedou byl světící biskup Průcha jako delegovaný soudce. Mezi jejími členy byli kanovník Tersch v hodnosti tzv. fiskálního promotora a úředníci pražské arcibiskupské kurie Hoffer a Bureš, z nichž první zastával funkci notáře a druhý tzv. kursora.

Soudní spisy byly pak odeslány kongregaci obřadů do Říma. Žádost o potvrzení uctívání doprovázelo 26 prosebných listů, z nichž první dva podepsala sama rakouská císařovna Marie Anna. Z dalších byly dva od českých biskupů, dva od moravských a slezských biskupů, čtyři od českých katedrálních kapitul, dva od olomoucké katedrální kapituly a od moravských a slezských katedrál, dva od kolegiálních chrámů českého království, jiné od pražských světských a řádových kněží, od pražských řeholnic, od šlechticů a dam z vyšší společnosti.

Na základě dokladů sebraných při informačním procesu posvátná kongregace obřadů vydala 28. listopadu 1874 výnos, kterým potvrdila uctívání blahoslavené Anežky. Papež Pius IX. jej schválil 3. prosince téhož roku.

Po objevení nových historických dokladů a po úředním potvrzení úcty, nastal rozhodný obrat ve prospěch případného svatořečení. Svědčí o tom obzvláště nalezení tří latinských kodexů z prvních desetiletí 14. století. K tomu se naskytla vhodná příležitost při jubilejních oslavách 650. výročí úmrtí blahoslavené Anežky v roce 1932. Za tímto cílem se vytvořilo rozsáhlé, ale přesto spontánní a upřímné hnutí.

Již v roce 1927 se obrátil na papeže Pia XI. velmistr křižovníků s červenou hvězdou Dr. Josef Vlasák s prosbou, aby blahoslavená Anežka Česká byla připsána do alba svatých panen.

Pokračování příště, R. Jozif

Z historického kalendáře

- 1.září 1929** se narodil Josef Koláček, dlouholetý ředitel českého vysílání Vatikánského rozhlasu (90 narozeniny)
- 1.září 1939** začala druhá světová válka (80 let)
- 10.září 1919** se narodil František Novák, český katolický kněz – bibliista, novozákoník (100 let)
- 11.září 1179** zemřela Hildegarda z Bingenu, zvaná "rýnská Sybila" (840 let)
- 11.září 1859** prohlásil papež Pius IX. za blahoslaveného kněze-mučedníka Jana Sarkandra (160 let)
- 11.září 1899** narodil se Metoděj Habáň, dominikánský kněz a filosof (120 let)
- 11.září 1919** se narodil Ota Šik, významný český ekonom a politik Pražského jara 1968 (100 let)
- 11.září 2004** zavražděn v Třebenici Ladislav Kubiček, katolický kněz a lékař (15 let)
- 16.září 1364** v chrámu sv. Víta byl intronizován druhý pražský arcibiskup Jan Očko z Vlašimi, první český kardinál (655 let)
- 16.září 1919** byl jmenován pražským arcibiskupem František Kordač (100 let)
- 17.září 1759** zemřel v Kostelci nad Černými lesy děkan František Rafael Koliander (260 let)
- 17.září 1959** zemřel Adolf Kajpr, český jezuitský kněz, novinář (60 let)
- 21.září 1109** zemřel Svatopluk, český kníže v letech 1107-1109, zakladatel dnešní katedrály sv.Václava v Olomouci (910 let)
- 21.září 1529** Turci začali obléhat Vídeň, turecká vojska pak měla v plánu pokračovat na Moravu a na Prahu (490 let)
- 28.září 929** byl zavražděn sv. Václav, český kníže a mučedník, hlavní český patron (1090 let)
- 30.září 1889** se narodila Suzanne Renaud, francouzská básnířka, manželka Bohuslava Reynka (130 let)

Uzávěrka příštího čísla je 28. září 2019

P. František Rafael Koliander

František Koliander se narodil v Praze na Starém Městě 5. listopadu 1695. Jako kněz kaplanoval v Činěvsi na Poděbradsku (1719-1721), pak působil devět let jako kaplan v Kostelci nad Černými lesy, potom se 6. července 1630 stal 19. farářem v Kostelci nad Černými lesy. V Kostelci získal hodnost doktora teologie a mnoho církevních poct.

Dne 15. března 1735 byl jmenován čestným děkanem, roku 1749 se dokonce stal arcibiskupským vikářem a později i apoštolským protonotářem.

Díky svým dobrým vztahům s kněžnou Marií Terezií Savojskou vymohl pro obyvatele Kostelce propuštění z poddanství na vánoce roku 1736, což bylo o 45 let dříve než ve zbytku monarchie. Kostelec mu za to byl vděčný a obyvatelé se o něm zmiňovali jako o svém nejdobrotivějším panu děkanovi. Kněžna Marie Terezie Savojská na jeho popud také zavedla povinnou a bezplatnou školní docházku.

Byl také znám jako vynikající kazatel a některá jeho kázání vyšla i tiskem. Naposledy jeho kázání zmiňuje ve své diplomové práci z roku 2012 Petra Koláčková. Jedná se o kázání při oslavě 50 let kněžství Pavla Františka Brodského ze Žilova, který před lety pravděpodobně stál u rozhodnutí Františka Koliandera stát se knězem.

František Koliander zemřel 19. září 1759 ve věku 64 let a byl pohřben na čestném místě v kryptě kostela sv. Andělů Strážných.

Vybral R. Jozíf

P.S. František Rafael do farní kroniky zapsal, že prý je potomkem posledního aztéckého císaře Montezumy II. Je to zajímavá historická záhada. Možná je potomkem Montezumova bratra Ahhumada, který se z dnešního Mexika dostal do Španělska, byl pokřtěn a dostal jméno don Liliander. Stal se španělským grandem a zakladatelem rodu, který se pak přes španělské Nizozemí a Německo dostal až do Prahy.

**Program bohoslužeb v našich farnostech
a další akce ve farnosti jsou ohlašovány při ohláškách
nebo je sledujte na farním webu,
který je na adrese:
www.farnostkostelec.cz**

Neprodejné. Jen pro vnitřní potřebu